

Lífgeislur

TÍMARIT UM LÍFSAMBÖND VIÐ ADRAR STJÖRNUR 37. TBL. 8. ÁRG. APRÍL 1982

Ný jarðöld hefst með því að uppgötva mátt lífsins til að sigrast á
ljarlægðum himingeimsins.

Helgi Pjeturss.

Blæjubokan í Svaninum

(Sjá forsíðumynd)

Víða í vetrarbrautinni eru þokumekkir með óreglulegri lögun og skyggja á stjörnur sem liggja fjær. Sumar eru þessar þokur dimmar og sjást ekki, nema sem dökkir blettir, en aðrar eru upplýstar af skinj nálægra stjarna. Þannig er með Blæjubokuna (Veil Nebula) í stjörnu-merkinu Svaninum. Nálægt stjörnunni Epsilon er fræg geimþoka, að útliti sem langur bogi og gengur undir nafninu Blæjubokan. Gert er ráð fyrir að hún sé leifar mikillar stjörnusprengingar (súpernovu), sem orðið hafi fyrir um 60 þúsundum ára.

Allvíða í geimnum er að sjá merki slíkra sólsprenginga. Mun þar vera um að ræða einhverja stórkostlegustu atburðir alheimsins og ógnvænlegustu, því séu byggðir hnettir í nágrenni slíkra sólna, hlýtur allt líf slíkra jarðstjarna að þurrkast út á þeirri stundu, sem slík sprenging á sér stað.

Ingvar Agnarsson.

Myndin er úr „The Young Astronomer's Handbook“, eftir Ian Ridpath, útg. 1981.

„Guðirnir á Síríusi“

eftir K. O. Schmidt

Pýðing eftir Þorstein Guðjónsson.

Ríki stjarnheima

(Frambald úr 29. töl., nóv. 1980).

Það kom mér þægilega á óvart, þegar ég vaknaði aftur til hinnar fullkomnari meðvitundar í sambandinu, að nú stóð *Turiya* hjá mér og gaf hann mér í skyn, að hann myndi taka til þar sem Ljana hætti, og sýna mér meira af furðum alheimsins.

„Á hnetti þeim sem við byggjum, nemur íbúafjöldi ekki nema einum milljarði Magna, en hinsvegar eigum við mjög nán samskipti við ótöluleg mannfélög á öðrum hnöttum, bæði í þessari vetrarbraut og í öðrum vetrarbrautum. Á fjölmörgum þessara hnatta búa Magnar.

Þannig spannar hugur okkar og vilji, og hið víðara samfélag okkar, yfir milljónfalt stærra svæði en sjón þín og hugur þinn fær numið, á stjörnuþjartri nóttu. Tilvera okkar er samofin tilveru ótölulegra íbúa á milljónum milljóna hnatta.“

Um leið og þessar hugsanir streymdu fram, töfraði 'ontóskópið' fram í huga mér furðulegar myndir úr hinu víðlenda heimsríki Magnanna. Og allra snöggvast varð mér reyndar þannig við, að tilfinning tómléika gagnátók mig vegna eigin smæðar. Mér varð það á að samlíkja jörðunni við örsmátt rykkorn, sem hrekst með einhverri öldu úthafsins, án þess að nokkur hinna djörfu sæfara, sem fara um hafið á skipum sínum og lifa þar lífi sínu, veiti því minnstu athygli . . .

„Nei“, svaraði hugur *Turiya* uppörvandi, „því að himinþrá mannsins munu vængir vaxa, og að því mun koma, að þeim mun veitast að hefja sig til flugs um geiminn. Mennirnir munu komast í samband við mannfélög, sem þeim eru ná tengdari en þig grunar . . .

. . . Hjá einstaka mönnum hefur það reyndar gerzt á fyrri öldum, að hugboð vaknaði um möguleika framtíðarinnar, sem

var raunar ekki annað en endurómur hugsendinga frá skyldum íbúum annarra hnatta. Og efniviður hugboðsins var — þó að viðtakendum sjálfum hefði virzt það draumórakennt — raunsönn vitneskja um það, sem á öðrum hnöttum var þegar orðið að veruleika.

... Þú veizt það nú, að þrá þinni eftir vitneskju um gerð alheimsins hefur verið svalað. Hitt mun þér einnig veitast að vita um innri sambönd alheimsins.

* *

Og nú var eins og lokuðust sjónum mínum hinar óendanlegu víðáttur alheimsins, en í stað þess var sem ég færi að fylgjast með forfedrum Magnanna á ferðum þeirra að yztu mörkum hins skynjanlega heims ...

... Samfara þessu vaknaði tilfinning mín fyrir því, sem enn einu sinni hafði hin dýpstu áhrif á mig: að stjarnfylkingar og vetrarbrautir, sem mannlegu auga hafa virzt standa kyrrar um þúsundir ára, væru í rauninni allar á hreyfingu.

Hversu margar kynslóðir munu koma og fara, hugsaði ég, áður en hinar kyrru stjórnur, fastastjórnur eins og við köllum þær, hafa breytt svo um afstöðu, að merki þau, sem þær mynda, eins og þær horfa við frá jörðunni núna, hafa sýnilega breytt um lögum ...

Samtímis þessu varð mér það ljóst í vitrana-ástandi þessu, sem ég hef síðar fengið staðfestingu á í stjörnufræðibókum — en þó naumast eins skýrt og greinilega og í reynslu minni, nefnilega þetta: Ljósið frá sólu okkar er átta mínútur á leið til Jarðar; ljósgeisli frá Síriusi: nærfellt nú Jarðar-ár að komast hingað; ljós sumra fjarlæggra sólna: hundruð og þúsundir ára; ljós hinnar næstu vetrarbrautar, Andrómedu-þokunnar: um tvær milljónir ára; en ljósið frá fjarlægustu greinulegum vetrarbrautum: þúsundir áramilljóna ...

... Um leið og ég fylgdist með því í 'ontóskópinu', hvernig hinir fyrstu geimfarar Forn-Magna þutu með ofurljóshraða til hinna fjarlægustu stjarna, var það tvennt, sem mér kom sérstaklega skýrt fram í huga:

Annað var þetta: að stjörnustraumar og vetrarbrautir, sem fyrir mig bar eins og væru þær í kyrrstöðu, komu mér í rauninni fyrir eins og þær höfðu verið fyrir löngu, fyrir þúsundum og milljónum ára, og á þeim svæðum geimsins, sem þær þá voru. En um leið skynjaði ég, hvernig sólirnar

fóru að færast úr stað, hægt, eftir þúsundum leiða um geiminn, hver með annarri og hver um aðra; hvernig myndir stjörnumerkjanna breyttust; hvernig einstakar vetrarbrautir komu mér nær og stækkuðu, unz í ljós kom, að hinar björtu álmur, sem fyrst virtust ganga eins og gormlaga út frá miðri vetrarbraut, leystust upp í þúsundir sólnakerfa.

Enda þótt mér birtist öll þessi þróun í myndum, sem bar hratt fyrir, tókst mér að fylgjast með og skilja þetta, sem mér var sýnt. Og ég fékk einnig að vita, að um leið og hugur minn náði að skynja ómælanleika víðheimsins, var jafnframt verið að sýna mér sambandið milli 'rúms' og 'tíma'.

... Og eitt örstutt, hrifningu þrungið andartak stóð mér það skýrt fyrir hugarsjónum, hvernig þessi ógrynni himinstjarna stöðvuðu allt flug sitt og rás, og það varð eins og ég stæði á bak við hreyfingar allra hluta — handan þeirrar meðvitundar, sem sér og skynjar, handan rúms og tíma, á augabragði, sem aldrei liði ...

Meðvitund mín virtist nokkrar sekúndur vera hin sama og meðvitund Turiya. Ég sá augu hans hvíla á mér, og skynjaði glaður í huga, að hann hugsaði JÁ:

„Við skynjum sjálfa okkur bæði í og utanvið hina stormasömu þróun óendanlegs alheimsins, jafnskjótt og við verðum okkur meðvitandi um hinn óumbreytanlega neista alheimsviljans í okkur sjálfum. Þá verður okkur ljóst að: allt þetta ert þú sjálfur!

... Á þessum stundum, sem við sameinumst guði alheimsins, finnum við, að hann er óumbreytanlegur sem þungamiðja og hugur allra heima, jafnt sem okkar eigin eðlis, og við finnum, að við erum alls staðar og á öllum tímum í ástarfaðmi þeirrar veru.

Öryggi það og víska, sem fylgir þessari meðvitund, hvatti forðum og hugstyrkti forfeður okkar, og lýsir hún sér vel í einu af stjörnukvæðum fyrstu geimfara okkar. Ég ætla að fara með það, og ég mun vekja þér tilfinningu fyrir anda þessara hugsana.“

... Meðan heyrn mín nam klið hnattanna, endurómuðu í hjarta mér hugarljóðsmýndir hins forna Magna-brags, sem ég reyni hér á ófullkominn hátt að endursegja:

Fngar takmarkanir hefta sókn vora — fram til fullsælu
óendanleikans!

Hvergi er strönd að líta á hinum veltandi öldum geimdjúpsins,
dýpt þess og vídd mælir enginn hugur . . .

Sjálfir erum vér sem stjarna meðal stjarna, — fljúgum af
hnetti hnattar til, og heilsum lífinu, sem byggja skal allar
jarðir . . .

. . . Því lífi, sem nú þaðast í ljósi litmargra sólna, jafnt sem
því, sem enn blundar í skauti framtíðarinnar.

Í hjartaslögum sjálfra vor slær hjarta alheimsins.

Í öllu lífi allra stjarna endurþekkjum vér oss sjálfa.

Með bróðurhug heilsum vér lífinu í öllum víðáttum geimsins,
því lífi, sem leitar fram til guðlegrar fullkomunar.

Hvar sem lífið grær, sjáum vér spegil þess heimslífs, sem
er vort eigið.

Frá stjörnuhverfi til stjörnuhverfis flýgur hugur vor, óendan-
lega, óendanlega.

Um þessar fjarlægju slóðir hafa geislar sólar vorrar aldrei
skinið!

. . . Þar sem sjálfan ljósgeislann þrýtur, á leiðum ómælan-
leikans, liggur leið vor fram.

Hvíldarlaust sækjum vér fram í leit vorri að hinum yztu
mörkum.

Sífeldlega birtir fyrir nýjum heimshverfum úti í hinni óendan-
legu víðáttu, allt eins og óþekktum furðuströndum nýrra
landa.

Lengra skal þó haldið og framar, óendanlega, óendanlega.
Hversu margar sem þær veraldir verða, sem vér leggjum að
baki oss, í þrotlausri sókn vorri,

þá erum vér aldrei nema við upphaf óendanleikans.

Geimur allra heima á sér engin takmörk.

Jafn takmarkalaus er hugur vor og jafn óaflátanleg þrá vor
til hin Eilífa — þangað sem vér vondjarfir stefnum, óendan-
lega; óendanlega . . .“

* *

Við það að hlýða á kvæðið og njóta hinna margbreyttu
áhrifa, sem það bar með sér, vaknaði mér áköf löngun til
að geta fylgzt með forfeðrum Magna á geimferðum þeirra —
þó ekki væri nema með myndum — og að skoða með þeim
furður fjarlægja heima.

Við þessari ósk minni var einnig orðið. Myndaröðin breytt-

ist, og ég sá, hvernig hinir fornu Magnar komust í fyrstu geimflugstilraunum sínum til næstu nágrannahatta . . .

. . . Jarðstjarna kom inn í sjónsviðið, sem enn virtist vera á frumstigi þróunar sinnar . . . Meginlönd risu úr rjúkandi frumhöfum, sem í sífelldum, áköfum flóðbylgjum gengu yfir strendurnar . . . Einungis á heimskautasvæðunum virtust vera fenjasvæði, þar sem hið fyrsta jurtalíf var að vakna, og sló af því brúnleitu lit á landið.

Auðsætt var að langur myndakafli féll úr, því að nú breiddist út fyrir sjón minni undraland enn annars hnattar . . . Við mér blöstu víðáttumiklir skógar af burknakenndum trjám, en skordýr, sem líktust gullsmið, suðuðu yfir furðulega kyrrstæðu vatni, sem þó virtist vera fullt af líffi . . .

En einnig þessi mynd hvarf mér sjónum.

. . . Næsta reikistjarna, sem fyrir mig bar, og varð mér minnisstæð, var fylgihnöttur nágrannastjörnu sinnar, sem sneri auðsjáanlega sífellt sömu hlið að sól sinni, en sú hlið var eins og bráðin og glóandi, þar sem á náttlhliðinni mátti sjá mikinn og samfelldan ísskjöld með mörgum skriðjökklum til jaðranna . . .

. . . Þegar ég kom nær, sá ég mér á hægri hlið hvar glóandi hvít sól skein yfir lífvana steinauðn, en til vinstri hliðar var að sjá geysimikinn skýjabakka, og skaut þaðan eldingum á ýmsa vegu niður til jarðar. En hvíta rönd sem eygja mátti í fjarska hugði ég vera hluta hins eilífa jökuls myrkuhliðarinnar.

Milli þessara öfga íss og hita, glampanði birtu og heljarmyrkurs, lá eins og band eða belti umhverfis hnöttinn, rökkursvæði, sem bar eins og með sér áhrif ömurleikans. Féllu ár og lækir frá dímму hliðinni um þetta svæði þangað sem þau þornuðu upp úti í hinni brennandi steinauðn.

Það virtist næsta ólíklegt að í þessu síherjandi víti andstæðna frosts og funa, regnflóðs og skrælnandi þurrks, næði nokkurt líf að þróast, en þó gáfu háar turnasamstæður, með þúsundum opa á hliðunum það til kynna, að svo væri. Hafí ég rétt skilið, voru þetta bústaðir vera nokkurra, sem líktust maurum eða termítum, og sá ég, að út frá turnunum lágu ljósar ræmur eins og geislar í allar áttir, sem virtust vera einhvers konar gróður, og einnig var þarna um sveppakennt plöntulíf að ræða.

Meira náði ég ekki þarna að skoða, því að á eftir þessari myndaröð komu fljótt nýjar myndir nýrra hnatta. En mér varð það ofviða að geyma í minni til frásagnar, það sem fyrir mig bar, á leið þeirri, sem farin var að miðju vetrarbrautarinnar og út að jaðri hennar hinum megin, á hinum ýmsu hnöttum . . .

* *

Jarðstjarna nokkur, sem var öll hulin hlýjum hafsjó, varð mér ógleymanleg:

Skyndilega bar fyrir sjónir minar, í djúpi geimsins, geysimikla kringlu reikistjörnunnar, sem þegar tók yfir þriðjung himinsins, og fór sívaxandi, þangað til hún virtist draga Magna-geimfarann að sér eins og einhver vítishvoftur . . .

. . . Þessu næst veitti ég því athygli, hvernig ljós stjarnanna fór að dofna og hvarf loks í birtu þeirri, sem frá sól stafaði . . . Þokudreifar stigu upp og liðu fram hjá . . . Nú sá ég út yfir haf, sem hvergi tók enda . . . og senn var geimfarinn farinn að sveima um frumhafsdjúp þessa hnattar, þar sem ekki þurfti sólarbirtu við, því að lífið, sem hér hafðist við, lýsti sjálft.

Ólýsanlegur var botn þessa frumhafs, sem engar stendur lágu að, en niðri í því voru, eins og mér var gefið í skyn, lítil „lönd“ þar sem samhvirkingar þörungakenndra plantna, furðulega litskrúðugar, mynduðu mikil bákn saman, en angar nokkrir teygðu sig frá slíkum samhvirkingum í ýmsar áttir um strauma þá og sog, sem þarna mynduðust . . .

. . . Á milli þeirra sveimuðu amöbukennnd, sjálflýsandi dýr á stærð við mann, sem þrátt fyrir stærðina voru aðeins ein fruma, og önnur minni, staflaga, sem hlaupkenndir kekkir loddu við. En við snertingu tóku þessir kekkir að hreyfast, skutu frá sér þreifíöngum, spúðu úr sér gruggi, og hurfu síðan snögglega . . .

En nú beindist öll athygli mín að kristalkenndu kúluhylki, sem líktist risavaxinni valhnot alsettri broddum, og „gluggum“ sem líktust nautsaugum. En út úr þessum augum skutust hvítir þreififarar, sem kíptust þó aftur í sama far og hurfu . . .

. . . Ennfremur svifu þarna ýmis önnur broddum sett sjávardýr, með tenings-, kross-, krónu-, og sívalningslagi. Sum þeirra voru með marglitum ljósaröðum á kristalshylkjum sínum og minntu þau helzt á hafskip á siglingu með fullum

ljósum, en önnur voru eins og skartgripaskrín full af demöntum . . .

Nú sá ég eitthvað, sem líktist geysimiklum olfugeymi, en meðfram honum teygðust gildir plasmapræðir og lágu í rásum utan á honum báðu megin og gerðu honum mögulegt að sýna liprar hreyfingar. Síðan komu dýr, sem líktust marglittum og voru með svipukenndum þráðum á hraðri hreyfingu, sem skutu dýrinu áfram með rykkjum og kippum . . .

Augljóst var, að í djúpinu leyndust lítt friðsamleg sjávardýr, býsna stórvaxin, sem líktust geysistórum kolkröbbum. Með nærri ósýnilegum, slöngukenndum örmum sínum gripu þau minni dýr, brutu skeljar þeirra, og mér varð það átakanlega ljóst, að þrátt fyrir alla þá fegurð lita og lögunar, sem hér var að sjá, réði hér hin hatrammasta barátta fyrir lífinu ekki síður en á stjörnunni Jörð . . .

Hugsun frá Turiya gaf mér í skyn, að einnig hér væri um að ræða samlífisform jurta og dýra, og að einnig hér myndi koma að því að í rás tímans yrði baráttan fyrir lífinu að víkja fyrir hinni sársaukalausari samkeppni hugsandi vera, sem miðar til fullkomnunar lífsins.

Meðan ég hugleiddi þetta mál, og reyndi að setja mér fyrir sjónir hin geysilega löngu þróunarbíl frá þessum ungueimi til hins aldamilljónum eldra lífríkis jarðarinnar og ennfremur til hinnar langtum fullkomnari, lengra framþróðu veraldar Magnanna, hurfu mér þessar sýnir hinnar undarlegu úthafsjarðar.

. . . Og senn skaut geimfaranum upp úr hafinu og uppúr skýjahafi plánetunnar út í heiðan geiminn — í átt til nýrra lífheima.

* *

. . . Sífelld hradar bar fyrir mig myndir nýrra veralda, þar sem lífsformin höfðu náð að þróast á sífelld hærri stig, í síbreytilegum gervum, þangað til ég megnaði ekki lengur að fylgjast með hinum hröðu umskiptum sýnanna.

Mér hefur einnig reynzt það ógerlegt að semja lýsingar hinna fjölmörgu hnatta, sem skoðaðir voru, og urðu mér sífelld ókunnuglegri, eða lýsa þeim furðulegu verum og samfélögum þeirra sem þar áttu heima.

En Turiya hefur sjálfsagt ætlað sér með þessum ótrúlega fjölskrúðugu myndasýningum að gera mér sem ljósasta furðulega fjölbreytni lífsins á hinum ýmsu hnöttum.

Það sem bezt geymdist í minni mínu, þrátt fyrir ýmsar eyður og skörð, var sá skilningur, að meðal þeirra milljóna vera, sem þróast á hinum ótölulegu hnöttum vetrarbrautarinnar, séu ekki nema fáar sem líkjast Mögnum, og okkur Jarðarmönnum, né heldur að þær séu meir en lítillega skyldar okkur líffræðilega, né að þar sé ríkjandi sú beina skipting í dýraríki og plönturíki, sem hér þekktist.

Auðsjáanlega var sköpulag mannsins ekki sú regla, sem andlegur skyldleiki milli hnatta byggðist á, heldur undantekning. Ég spurði mig því ósjálfrátt, hvernig stæði á hinum nána skyldleika líkamsbyggingar okkar manna og Magnanna, úr því að hinar ótölulegu verur annarra hnatta á líku þroskastigi væru þeim svo ólíkar í sjón . . .

„Skyldleiki líkamsbyggingar okkar“ skynjaði ég frá Turiya „stafar af því, að lífsstöðvar okkar beggja eru á hinu sama geimsvæði. Við erum nágrannar í geimnum. Hnettir okkar hafa lík jarðfræðileg (stjörnujarðfræðileg) aðaleinkenni. Og þessvegna gilda sömu þróunarlögmál um lífríki hnatta okkar . . .

Miklu ókunnuglegra og óskiljanlegra kann þér að virðast það sem í ljós kemur, ef þú ferð að fylgjast með hinum lengri geimferðum forfedra okkar. Þar færð þú að sjá, hvernig þeir héldu út fyrir jaðra vetrarbrautarinnar, út í hinn auða og sólnalausá geim unz birtunnar frá hinni dauft og fjarlægð lýsandi nágrannavetrarbraut tekur að gæta í vaxandi mæli.

* *

Í raun og sannleika sá ég í síðari myndum hvernig ferðahraði geimfarans margþúsundfaldaðist, og hvernig hann smámsaman þokaðist nær jaðri vetrarbrautar okkar . . .

Geimurinn varð sífellt auðari að sólum. Meginhluti vetrarbrautarinnar var tekinn að hverfa í baksýn, og þegar litið var til baka líktist hún einna mest því, þegar horft er á stórborg úr nokkrum fjarska, þaðan sem einstök ljós greinast ekki lengur að, heldur renna saman í bjartan ljósdíl sem með vaxandi fjarlægð smækkar og óskýrist . . .

Ég sá sólnaþyrpingar í yztu örmum Vetrarbrautarinnar verða að grönnum þokutaumum, jafnframt því sem ljósflákar *Andrómedu*-vetrarbrautarinnar komu æ skýrar í ljós . . .

. . . Nú fór vetrarbraut okkar að taka á sig þá sporöskju-mynduðu sveiplögun, sem sjá má á *Andrómeduþokunni* frá

jörðu okkar . . . Og stórar stjörnuþyrpingar, margsamsettar af öðrum smærri, tengdust aðalstofni vetrarbrautar þessarar eins og perlufestar lagðar í sveig út frá miðju.

Úr þessum reginfjarska var mér ekki lengur unnt að greina það svæði, sem sólin okkar og Síríus eru á, enda varð nú vetrarbrautin okkar sífellt minni, jafnframt því sem sólnamergöð Andrómedu fór nú að koma æ skýrar í ljós . . . :

Svolítill glætudíll úti í fjarska geimsins var orðinn að risavöxnum ljósvæng milljóna sólnaþyrpinga, og ofan í þetta ljóshaf steypiti geimfarinn sér nú, þangað til heildarmyndin tapaðist, um leið og farið var að færast inn fyrir jaðra þessa heimshverfis.

Loks hélt geimfarinn með minnkandi hraða í átt að nálægri stjörnuþyrpingu . . .

* *

Úr safni hinna ótölulegu minninga um það, sem fyrir mig bar í líki geysimikillar myndasýningar, hefur ekkert orðið mér eins varanlegt og sá stormur hrifningar, sem fer um hugann, þegar stjarnþránni miklu er fullnægt.

Aðeins ófullkomlega skynjaði ég það, hvernig Magnar fleygðust áfram gegnum hið víðlenda stjörnuríki Andrómedu, og héldu svo áfram að baki þess, í átt til þúsundfalt fjarlægari vetrarbrauta . . .

Enn á ný hríslaðist um mig, um leið og þetta bar fyrir mig, hin gagntakandi geimvíðáttu-hrifning, sem fór um hug hinna fyrstu geimfara þegar þeir héldu á vit hinna auðugri víðheima, og gerðu sér jafnframt grein fyrir hlutfallslegri smæð eigin vetrarbrautar, sem lá þeim nú langt að baki í hafsjó milljóna sólnasveipa af líkri stærð.¹⁾

* *

Enn á ný fyllti huga minn sú tilfinning, að þessir óendanlegu herskarar vetrarbrauta væru aðeins hluti annarrar heildar

¹⁾ Síðar á ævinni varð mér ljóst, að hin sama þrá til stjarnanna sem fyllti hug minn þegar í æsku, hafði einnig brunnid í hugum annarra, — jafnvel þótt þeir fengju henni ekki svarað. Einn þeirra sem þannig var farið var *Beethoven* sem gaf þessa hjartans þrá sína til kynna með hinum áhrifamiklu orðum:

„Ó þú konungur himinsins, hjarta stjörnugeimsins, Faðir guða og manna! Mætti ég aðeins einu sinni lyftast til hinna ótölulega hnatta þar sem þú hefur opinberað stærð þína margfalt meir en á þessari

enn stærri — og þannig síendurtekið óendanlegar leiðir upp á við og niðurvíð . . .

Í leiftursýn þóttist ég sjá sjálfan mig í djúpi einhvers ljóshafs, en víðáttur þess og lífs-storma megnaði enginn hugur að mæla.

Og enn leyfði Magninn mér að skynja, hve óendanlega langt úr yfir víðáttur yfirgeimsins lífið teygir rætur sínar . . .

. . . Greinilegar en nokkru sinni fyrr varð mér ljóst, hvernig hvað eina, sem gerist, og hvar sem er í hinum lifandi alheimi, varðar okkur mennina og verkar á okkur, þar sem allt líf er í innsta eðli sínu skylt og stendur á sameiginlegri rót.

Spurningu minni um það, hvaðan þessari ógrynnis-lífsfyllingu stafaði var mér til mikillar undrunar svarað þannig, að allt líf ætti uppruna sinn, ekki í ríki efnisins, heldur í hugarveröldu. Að í upphafi allrar verðandi í alheimi tækju „andar lífsins“ sér bólfestu á hinum ýmsu hnöttum, sköpuðu sér síðan sífellt grófari stjörnuform, og lærðist loks að klæðast efni þess plánetubústaðar, sem um væri að ræða. Síðan færu þessir lífsandar að finna sér vaxtar- og búsetustaði í sífellt nýjum og fullkomnari líkömum, og að gera þá að verkfærum síhækkandi framþróunar og eðlisfullkomunar.

Ég varð sem agndofa þegar rann upp fyrir mér, að við mennirnir værum í þróun lífsins jafn-nákvæmlega staddir á miðri leið, og hver og einn er staddur í víðáttu geimsins þá er hann í miðjum hinum takmarkalausá geimi allra heima.

Leið lífsverðandinnar virtist mér liggja jafnt „að baki“ og „upp yfir“ okkur í hið óendanlega.

Að baki gríma og gerva svo trilljónum skiptir — vakir lífið hvarvetna um víðgeima og yfir-víðgeima, jafnt sem í þúsundfalt stærri ríkjum ósýnilegs heims — allt í þeim tilgangi, að það nái að birta sjálfseðli sitt, gildi sitt í alheimi og vitnisburðinn um guðlegan uppruna sinn.

jörð! Mætti ég, allt eins og ég nú geng milli blómanna, fljúga af hnetti hnattar til — unz ég kæmi til þess heilaga staðar þar sem þú situr í þínum ólýsanlega dýrðarljóma!“

Hversu mörg mannahjörta skyldu hafa fundið hina sömu þrá bærast með sér áður og síðar en þetta var — og hversu mörgum skyldu hafa hlotnast slíkar undrasýnir stjarngeimsins?

P. G. Þýddi.

(Framhald).

Erindi og greinar

NÝ KENNING UM LÍFIÐ

Til mín hringir kunningi minn og segir: „Hefurðu séð nýjasta heftið af Science Digest?“ („Vísindalegt úrval“). Þar er grein eftir Rupert Shelldrake, mikilsvirtan plöntulífeðlisfræðing, sem með sinni látlausu, allt að því lágværu framsetningu kemur á framfæri stórkostlegum hlutum. — Hann segir frá því að fyrsti kristall úr gerviefni, sem seinlegt og erfitt var að fá til að kristallast, virtist geta „hjálpað til“ við myndun samskonar kristalla í síðari tilraunum, þó að þær færu fram annarsstaðar, — með fjarverkunum. Að rottur í Boston, sem með ærinni fyrirhöfn og seinlegri leit lærðu að rata um krákustíga flókins völunderhúss, hafi á sama hátt „hjálpað“ rannsóknarrottum í Skotlandi og Ástralíu til að læra sama leikinn fljótt og auðveldlega. Enn er þess getið að apaflokkur nokkur á eyjunni Kosjima við Japan fékk ekkert að éta annað en kartöflur svo leirbornar, að þeir urðu að éta leirinn með, þangað til vitri apinn tók upp á því að skola kartöflu í læknum og éta hana síðan hreina, — en hinir lærðu af honum smám saman. En aðrir apaflokkar, sem fengu sömu meðferð annarsstaðar lærðu þetta fljótt og auðveldlega. Ályktun Shelldrakes er sú að fjarverkanir — fjarhrif — séu þarna orsök. Tilraunirnar bera þetta með sér, en þess verður þó að gæta, að hugur vísindamannanna, sem tilraunirnar gerðu, er þarna samstillandi þáttur.

Í sama blaði segir Fred Hapgood (Hapgood: happasæll) frá því að rannsakað hafi verið, hvernig leðurblökur annarsvegar og hinsvegar flugur þær sem þær átu, þróuðu í tímans rás með sér árásar- og varnarkerfi, úr líffærum sínum, á dálítið líkan hátt og stórveldin hamast nú við að fullkomna hvert gegn öðru. En Hapgood heldur áfram og segir: „Hvernig fer, þegar stórveldin fara að efla hjá sér fjarhrifaflokka til þess að hafa leynileg áhrif á gerðir hinna og á hugi fjöldans í hirnum ýmsu löndum? En það er á allra vitorði, að

bæði Bandaríkjamenn og Sovétmenn verja nú stórupphæðum til rannsókna á þeim málum, sem áður voru kennd við spíritisma og sálrænar rannsóknir, en hér á landi einnig við vísindamann þann, sem djarfastur var og framsæknastur.

Ég heyri einhvern segja: „Það er ekki að marka Science Digest, því að það er bandarískt og gefið út af auðmönnum. En New Scientist í Englandi er gott blað“. En þessi röksemd gildir ekki, því að greinin eftir Shelldrake birtist fyrst í New Scientist og síðan í Science Digest. Líkurnar á því að Shelldrake takist með bók sinni *Ný kenning um lífið* (A new Science of Life) að koma fram stefnu-breytingu í vísindum, eru ekki litlar. Hann talar um „formskapandi aflsvæði“ (morphogenetic fields) en það er nokkuð hið sama og lífafllsvæði. Þegar slíkri kenningu er haldið fram með styrk og fullvissu af manni, sem er vel rótfastur í hinu vísindalega samfélagi, verður henni ekki auðveldlega hnekkt. Alveg eins og apaflokkarnir lærðu hver af öðrum með fjarhrifum og urðu að lokum flugnæmir, munu flokkar manna fara að gerast næmir á þessa hluti á næstunni og verða þá til lífafllsvæði. Lífið mun eflast og sambandið takast, einnig út fyrir jörðina.

Ég get ekki lokið þessu öðru vísi en að minnast á enn eitt sem hinn fréttufróði kunningi minn í símanum hafði veitt athygli í Science Digest. Einn vísindamaðurinn sagði: „Þegar menn fara af alvöru að rannsaka þessi „sálrænu“ fyrirbæri, munu verða meiri framfarir í þekkingu á tíu árum en á þúsundum ára áður“. Þetta er (á enskunni) nærri því eins og bein þýðing á setningu í íslenzku riti frá því um 1920. Ég sagði við kunningja minn: „Skyldu þeir vera farnir að þýða og lesa þessi íslenzku rit þarna erlendis?“ „Það held ég ekki“, sagði hann. „Þeir hafa þetta þaðan sem þessi íslenzka hugsun er ráðandi afl“.

Þorsteinn Guðjónsson,
(Mbl. 1. nóv. 1981).

FRAMHALD — EKKI FRÁHVARF

Einnig leiðréttendur þess, sem sér kynni að hafa ranglega skilist eða ekki til fulls, taldi Helgi Pjeturss vera samherja sína, og vænti ég því þess, að hann mundi hafa fallist á það, sem nú skal sagt verða.

Í Framnýal, Náttúrusögu vítis, er haft eftir framliðnum manni, — H. J., að hann á dauðastund sinni hafi fundið til nístandi kulda, og talar Helgi um, að þannig muni hann hafa skynjað flutning sinn til framlífsstaðar síns. En slíkt þykir mér ekki líklegt. Flutning til framlífsstaða hygg ég að menn skynji ekki, og þykir mér því líklegast, að þarna hafi verið um að ræða samskynjan H. J. við einhvern, sem hann óafvitandi og ósjálfrátt hefir rænt krafti sér til endurlifnunar. Hefir þá hinn rændi skynjað þetta kraftlát sem nístandi kulda, og er slíkt í góðu samræmi við sumt, sem getið er um í grein minni um raunverulega svipi, en sú grein birtist í „Lífgeislum“ fyrir ekki mjög löngu. Eins og það hlýtur að teljast sjálfsgagt, að látinn eða lífvana líkami skynji ekki, þannig þykir mér einnig vera sjálfsgagt, að án líkama skiljist heldur ekki neitt. Líkami og líf hljóta óhjákvæmilega að fara saman til þess að skynjun og önnur vitundarstarfsemi eigi sér stað, en líkami og líf geta aðeins farið saman á frumlífsjörð, þar sem endurlíkömun hefir orðið. hvorum þessara staða.

Við framkomu Nýals var stigið hið langstærsta skref, sem nokkru sinni hafði verið stigið í þá átt, að sannvísindalegur skilningur kæmi í stað trúarbragða og dulrænu og er það sem hér var nú sagt, framhald í sömu átt. Hér er aðeins, eins og í sumu því, sem ég á síðari árum hefi verið að leitast við stundum, örlítið lengra seilt í raunsæisátt, en áður hefði gert verið. Og spyrji nú einhver, hvort það vitni ekki um dvínandi traust mitt á Helga Pjeturss og því, sem hann boðaði, þá er þar til að svara, að það traust hefir aldrei verið meira en nú. Mér varð það að vísu undireins ljóst, eftir að hafa fyrir rúmlega sextíu árum í fysta sinn lesið ritgerðina „Hið mikla samband“, að þar fremur en í nokkru öðru, sem ég hafði lesið, var verið að boða hið rétta. En það, að hafa síðar á grundvelli þess, aukið ýmsu við, hefir æ orðið til þess að styrkja traust mitt á þeim grundvelli.

*Þorsteinn Jónsson
á Úlfsstöðum.*

FRUMUR, HEILAFRUMUR OG MÖGULEIKAR MANNSHEILANS

Þegar ég hlýddi á erindi Þórs Jakobssonar að Álfrólsvegi 121, sunnudaginn 7. febrúar, þar sem hann ræddi um rannsóknir á starfsemi heilans, var mér tvennt helst í hug. Það fyrra var hve lítið ég veit um þann hluta af sjálfum mér, sem þó er líklega þýðingarmeiri en flestir aðrir. Það síðara, að með nægri þekkingu á heilanum og starfsemi hans ætti maðurinn ótæmandi möguleika til betra lífs.

Ég ætla mér ekki það hlutverk að fræða ykkur um þessa hluti, til þess er ég ekki fær, hitt ætla ég að mér leyfist, að bera fram spurningar með tilheyrandi hugleiðingum. Finnist mönnum ógáfulega að verið, þá gerðu þeir vel, ef þeir vildu fræða mig og aðra þá, sem ekki vita betur.

Í líkama mannsins munu vera tvær stofngerðir fruma, þ. e. venjulegar líkamsfrumur sem eiga sér skamma ævi og endurnýjast stöðugt, hin gerðin, tauga (heila) frumur, er langlíf en endurnýjast ekki. Af þessu má vera ljóst, að líkami okkar er í stöðugri endurnýjun og e. t. v. mætti segja, að á langri ævi ættum við marga líkama, hvern á fætur öðrum. Þessi endurnýjun fer þó fram, án þess að við verðum hennar vör, við sjáum að vísu viss merki þessarar nýsköpunar, ef um meiðsl er að ræða og við sjáum sár gróa, en þar er að vísu um óvænta endurnýjun að ræða, sem lítur sennilega ekki alveg sömu lögmálum og hin, sem miðast við eðlilegan lífaldur fruma. Verði aftur á móti augafruma fyrir skaða, skilst mér að hún deyi, þar sé ekki um neina endurnýjun að ræða. Þetta leiðir hugann að þeim mun, sem er á þessum tveimur tegundum fruma. Vel væri, ef hæfir menn útskýrðu á einfaldan hátt þennan mun, ásamt hlutverkadeilingu og gagnkvæmum áhrifum milli fruma og taugafruma. Eflaust er nærtækast að benda mér og öðrum á þykkar fræðibækur um þessi efni, þar sem lesendur séu leiddir í háfræðilegan sannleika. Þar er þó sá hængur á, að flestar þessar bækur eru á erlendum málum og í þeim notuð ýmis fræðiheiti, sem tafsamt getur verið að leita að í orðabókum, þá einnig hitt, að lestur stórra fræðibóka er ekki við allra hæfi. Ég tel víst, að mögulegt sé að lýsa starfsemi fruma, uppbyggingu þeirra og mismun á því máli, er skiljanlegt sé ólærðum, þá á ég að vísu við einföldun frásagnar, þar sem ein-kennandi atriði séu nefnd, en löngum fræðilegum skýringum smá-atriða sleppt. Ég þykist vita að ein fruma sé heill heimur út af

fyrir sig, og að í henni séu varðveitt einkenni tegundarinnar og arfleifð forfedra allt frá hinu fyrsta upphafi. (Rétt er að benda á nýbirta grein Þorsteins Þorsteinssonar í Lífgeislum). Þó geri ég mér ekki grein fyrir því, hvers vegna sumar frumur skapast og hverfa í líkama okkar, þannig að hann endurnýjast oft á okkar lífsskeiði. Hitt er mér líka ráðgáta, hvers vegna aðrar frumur eru langlífari, lífa okkar ævi alla, en endurnýjast ekki, ef þær deyja vegna slyss í einhverri mynd. Ég hef séð fólk sem hefur orðið fyrir heilaskemmdum, sem e. t. v. hafa stafað af slysi í einni eða annarri mynd, t. d. heilablæðingu. Oft eru þessar skemmdir litlar, koma e. t. v. fram í skertri hreyfitækni, takmarkaðri lömum. Þarna rek ég mig enn á vegg eigin fáfræði og leita vits. Ég hef séð mann, sem vegna einhverskonar heilaskaða lamaðist að hluta og missti mál. Þar kom að bata varð vart, þessi maður náði sér að miklu leyti, lömum hvarf og limaburður varð að mestu eðlilegur, seinna gekk þó með mál, þar þurfti kennslu og þjálfun til, en þó vantar talsvert á að eðlilegt sé. Þetta vekur hjá mér spurningu um það, hvort ákveðið svæði heilafurma hafi aðeins orðið óstarfhæft um sinn, en jafnað sig eftir skaðann og hafið störf að nýju. Um leið vaknar önnur spurning. Verði heilinn fyrir slysi, er valdi dauða heilafurma á því svæði sem stjórnar hreyfingu líkamans og máli, er þá líklegt eða mögulegt að aðrar óskemmdar heilafurur í næsta nágrenni við skemmdina geti að einhverju leyti tekið við störfum þeirra, er fyrir slysinu urðu og gert manninn hæfan til að stjórna hreyfingum sínum á ný og ná aftur máli eða læra tal að nýju?

Okkur er tjáð að hinir ýmsu hlutar heilans gegni mismunandi hlutverkum, og að sumir hlutar hans séu e. t. v. óþarfur arfur úr forsögu tegundarinnar manns, sem þá e. t. v. valdi því, hversu hægt miðar til þroska. Vísindamenn telja heilafurur í þúsundum milljóna í venjulegum mannsheila, oft er látið að því liggja, að maðurinn svelt stóran hluta þessa hóps með því að „hugsa ekki“. Er þá hægt að kenna okkur að nýta heilann betur, okkur til vitsauka? Enn má halda áfram hugleiðingum um gerð og starf heilans og kemur þá að þeirri spurningunni, sem fræðimönnum kann að finnast ótímabært að svara. Við tölum um sál, sjálf, sjálfsvitund, meðvitund eða hvað menn vilja kalla það sem skilur milli lífs og dauða, þá líforku sem hverfur þegar líkaminn deyr. Mér virðist flestir tengja þetta heilanum á einhvern hátt og það hlýtur að leiða til ályktunar um, að heilafurur séu búnar einhverjum þeim hæfileika er geri líforku mögulegt að gista manninn. Er þessi líforka

þá aðeins efnasambönd og raftækni í heilafrumunum eða eru heilafrumur einskonar móttökutæki fyrir aðsenda líforku? Ég geri mér ljóst að svar við þessu verður ekki gefið á einfaldan hátt, hitt vona ég, að einhverjir þeir sem betur vita en ég leiði okkur til aukins fróðleiks og geri okkur þannig kleift að stíga skref í áttina til mannbætandi tíma.

Haukur Sigtryggsson.

ALTARI HIMINGEIMSINS?

Í tímaritinu „Science Digest“ (Vísindalegt úrval), sem er mjög gott tímarit, nóvemberhefti, er grein eftir Mary Long, sem átelur sljóleika jarðarmanna gagnvart alheimi þeim, sem þeir byggja. Kennir hún þetta forneskjulegum og trénuðum trúarhugmyndum, sem betur hæfa uxum en heimspekingum. Leggur hún til að sett verði upp og helgað altari himingeimsins, þar sem tekin er niður fornfáleg mynd, sem minnir á þrautir, sorg og dauða, en þess í stað opnast gegnum altaristöfluna sýn til stjarna og vetrarbrauta, með þeim „mörgu vistarverum“ sem þar eru. Á guðfræðingabingi, sem haldið var í „Massachusetts Institute of Technology“, með tilsjón Alkirkjuráðs, segir í sömu grein, var meðal annars rætt um, hvernig guðfræðingar eigi að snúa sér að því að hugsa um lífandi verur á öðrum hnöttum. En það hefur lengi verið viðkvæmt mál innan kirkjunnar, eins og kunnugt er af sögu hennar.

Hugmyndin um altari himingeimsins er of góð til þess að segja ekki frá henni. Vandinn er aðeins sá, hvar á að byrja.

Ef Íslendingar væru dugandi menn, og það eru þeir ef þeir taka sig á, myndu þeir setja altarið upp á Lögbergi á Þingvöllum, þar sem lengi hefur verið merkasti samkomustaður allra Íslendinga, og kallað er helgur staður í lögum landsins.

Þorsteinn Guðjónsson.

LÍFGEISLAR Í GAMALLI SÖGN

Í Guðmundar sögu Arasonar biskups segir frá mörgum merki-
legum fyrirbærum, er gerðust í sambandi við þennan „helga“ mann.
Á einum stað segir svo:

*„Einn hátíðisdag, sem hann hefir sungið messu fram yfir CREDO
IN UNUM DEUM ok snerist utar með DOMINUS VOBISCUM,
sér ein kona kristilegrar siðferðar, er í var kirkjunni, at eldr svo
bjartr, sem eigi bar fyrir manns augu, leið út einkar sætlega af hans
munni ok svo upp í loftið“.*

Þessi frásögn minnir á ýmsar aðrar sagnir hliðstæðar. Í Opin-
berun Jóhannesar segir frá sverði er stóð út af munni engils og mun
þar vera um geisla að ræða. Og er Helgi Pjeturss eitt sinn sá furðu-
lega fagra sýn, þá lagði bjartan geisla frá munni hinnar fullkomnu
veru í átt til sjáandans (Helga).

Í Guðmundar sögu segir einnig frá öðrum fyrirburði á þessa leið:

*„Þat var á öðrum tíma, sem hann flutti guðs embætti ok hefir upp
byrjað KANONEM, steig niður yfir höfuð ok herðar honum geisli
svo bjartr, at þessa heims birti bar eigi þvílíkan. Hvíldist sú drottins
dýrð yfir honum um alla messuna ok leið svo síðan í loftið upp“.*

Sagnir þessar ásamt mörgu fleiru, sýna, að Guðmundur biskup
hefur notið magnanar mikillar frá æðri máttarvöldum tilverunnar,
þ. e. frá lengra komnum íbúum annarra stjarna, því ekki mun um
aðrar lífstöðvar að ræða.

Eitt það, sem einkum hefur stuðlað að óvenjulegri lífmagnan
Guðmundar, er hið mikla fylgi almennings, sem hann naut um sína
daga. Stíllíáhrif hinna mörgu fylgjenda hans hafa skapað honum
þau lífsambönd, er hann magnaðist af svo stórlega og veittu honum
þann lækningamátt, sem hann varð svo mjög frægur fyrir.

Ingvar Agnarsson.

NYÖLSK KENNING

Hugleiðingar, bliðstæðar tilvitnunum í Nýal, þeim, sem birtust í „Lífgeislum“ 35. tbl. bls. 170 og eru þar með sömu undirfyrirsögunum.

SAMBANDSÁSTAND

Taugakerfið magnast ekki sem slíkt, heldur sérhver fruma líkamans og blóðfrumur meir en aðrar. Frumur líkamans tengja okkur við lífið á öðrum hnöttum. „Ekki eru skil milli fruma og hugsunar; blóðfrumur eru þar kröftugri en aðrar“.

SAMBANDSVERA

Hinn sofandi fær ekki meðvitund annars sem vakir, heldur ástand sérhverrar frumu líkama hans. Skynjanir berast frá frumu til frumu. Draumgjafinn og dreymandinn veða samlíkama. „Frumur hafa samband við frumur, en þetta er einnig vitsamband“.

Á ANNARRI STJÖRNU

Heilinn gerir sér ekki myndir af því, sem augu annarra sjá, heldur eru það frumurnar, sem senda ástand sitt á milli hnatta og skynfærin síðan til heilans venjulega leið. „Frumurnar allar hugsá“.

„ÉG“ ANNAR MAÐUR

Meðvitund draumgjafans aflagast ekki í heila dreymandans, heldur eru skynjanir frá frumum annars líkama komnar. Þær aflagast ekki, þó þær skipti um skynfæri. „Allar frumur líkamans senda lífgeislan en misjafnt þó“.

STILLIÁHRIF

Áhrif annarra berast ekki beint, heldur ná þau hnatta á milli. Sérhver ber með sér sína hugsun og sinn skilning. „Afsvæði skapast fyrir bættu hugsun og bættan skilning einstaklinganna, er verður guðunum farvegur til áhrifa“.

TVÆR STEFNUR

Það eru engar tvær samsíða heildarstefnur, heldur aðeins rétt og rangt. Lífið er aðeins kærleikur. En því fylgir vit. „Hið illa er rangsnúið vit“. Áhrif eru bæði frá illum og góðum hnöttum eftir því, hvernig hugarfarið er hjá jarðarbúum“.

Gunnar Hjörvar.

Ath. Setningar innan tilvitnunarmarkja eru talaðar miðilsmunni og hafa áður birst í LÍFGEISLUM.

FJARLÆGING MANNSINS

Guð sagði: „Verði efni“. Og efnið varð til. Og efnið varð jörð. Jörðin er efni. Jörðin er grjót. Óumbreytanlegt. Hvorki framför né afturför.

En guð sagði: „Verði líf“. Og guð sagði: „Verði hugsun“.

Og sjá! Grjótið lifnaði. Það tók á sig margar lífmyndir. Og grjótið tók á sig mynd guðs. Og grjótið fór að hugsa. Grjótið var orðið framfarahæft. Grjótið var orðið maður.

Og guð sagði við grjótið, sem orðið var maður og farið var að hugsa: „Vertu mér samtaka í smíði heimsins. Ég vil gera hann líkan mér. Hjálpa þú mér að breyta öllum heiminum í mig, hina æðstu veru“.

En maðurinn, grjótið, sköpunarverk guðs, sem farið var að hugsa, valdi ekki aðstoða hina æðstu veru.

Og maðurinn sagði: „Láttu mig í friði. Ég vil fara mínar eigin leiðir“.

En vegir mannsins, sem hann sjálfur valdi, voru ekki vegir guðs. Maðurinn varð hrokafullur og sjálfselfur, drottnunarsamur og grimmur. Og hann fjarlægðist æ meir þann veg, sem guð hafði ætlað honum að ganga. Hann lent í ófærum og í æ meiri ófærum, svo við lá að hann myndi tortímast. Því vegurinn, sem maðurinn valdi, lá æ fjær þeim vegi, sem guð hafði ætlað honum að ganga.

Grjót

Jurt

Dýr

Maður

„Grjót, það er að segja, hin ólífrænu efni jarðarinnar, eru undirstöðuefni lífsins, jurta, dýra og manna. Allar lífverur jarðar eru byggðar upp af jarðar-efnum. — En hver er kveikjan að lífnun, þróun og samskipan þessara efna, allt þar til að mannsviti er náð?“

Og því lengur sem maðurinn gekk sinn eigin veg, því verr heyrði hann rödd guðs.

Og guð horfði á eftir þessu óskabarni sínu, manningum, æ lengra út í ófærana og myrkrið, fullur hryggðar og vonbrigða, án þess að geta rönd við reist, án þess að geta bjargað.

Því grjótið sem farið var að hugsa vantaði vit og vilja, til að snúa á rétta leið.

Þannig er staðan nú.

En einstaka menn eru aftur farnir að heyra rödd guðs, eru farnir að sjá villu síns vegar og vilja gjarnan snúa við.

Er nú eftir að sjá hvort hinn óvitri maður vill þiggja leiðsögn hins æðsta máttar, svo takast megj að breyta um stefnu og komast á leiðina, sem liggur til lífs.

Ingvar Agnarsson.

TIL LESENDNA LÍFGEISLA

Nýlega hafa verið sendir út gíróseðlar til áskrifenda LÍFGEISLA, og vonumst við eftir, að sem flestir geti gert skil, áður en á löngu líður. Útgáfa LÍFGEISLA hefur ekki önnur fjárráð en þau, sem skapast af skilvísri greiðslu áskriftargjalda.

Ef einhverjir skyldu vera, sem af einhverjum ástæðum eiga erfitt með greiðslu, þá viljum við gjarnan senda þeim ritið ókeypis og óskum við eftir að þeir aðilar láti okkur þá vita.

Með kveðjum og bestu óskum.

F. h. ritstjórnar LÍFGEISLA,

Ingvar Agnarsson.

TÁKNMÁL OG TILGANGUR

Maður, sem mér var lítilsháttar kunnugur, varð fyrir þeirri sorglegu reynslu að missa konu sína af slysförum og fór hann eftir það að verða ýmsra hluta var á heimili sínu, á þann hátt að honum kom í hug, að þar væri hin látna að verki. (Engu að síður varð honum þetta þó til ónæðis og nokkurra óþæginda, þannig að svefnleysi ásótti hann).

Systir hinnar látnu, búsett í útlöndum, kom heim og einnig ung stúlka úr fjölskyldunni, v.ð nám hjá systurinni. Af ýmsum ástæðum, sem ekki þarf að greina, hafði þessi fjölskylda hugmynd um starfsemina að Álfrólsvegi 121, og kom nú til orða að leita þangað um sambandsfund, en það hafði áður aðeins komið til orða milli mín og ekkilsins, þó að ekki yrði af. Fáir dagar voru til stefnu og flestir ásetnir, og fara þessar stúlkur tvær, hin eldri og hin yngri að prófa sína eigin hæfileika á þessu sviði, en hin látna kemur í samband hjá þeim með miklum krafti og mælir eindregið með því að farið verði að Álfrólsvegi 121. Teiknar hún nú, með hönd annarrar stúlkunnar mynd af símtóli, og síðan í beinu framhaldi af því, mynd af fólksbíl. En þær vita ekki hverju þetta sætir. Nú kemur þeim í hug, að leita eftir erindinu, og hringja í báða símana að Álfrólsvegi 121, en þeir eru þá báðir á tali, þótt hringt sé í hálf tíma, og kemur í ljós að jarðstrengur hafði bilað. Þá kemur ungu stúlkunni þetta í hug: Hin látna hefur séð fyrir að síminn yrði bilaður. Hún hefur því viljað minna okkur á að gefast samt ekki upp og nota heldur bílinn. Þetta hefur myndin átt að „tákna“. Eftir þessu fór hún og varð það til þess, að fundurinn komst á, vonandi með einhverjum góðum afleiðingum fyrir þátttakendur.

Atburður þessi þykir mér eftirtektarverður fyrir ýmsra hluta sakir. Í fyrsta lagi þæð hvað framliðnum er það mikið áhugamál, að láta vita af sér, og það jafnvel svo, að þeir geta ekki að sér gert, þó að þeir viti að það valdi einhverjum óþægindum. (En óþægindin stafa reyndar eingöngu frá þeirri fyrirstöðu, sem skapast af vanþekkingunni á þessum málum). Annað er það, að hann bregður dálitlu ljósi yfir „táknmál“ og líkingar í skilaboðum framliðinna hingað. Þeir neyðast til að tala í myndum og hálfkveðnum vísum. Þegar menn heimta föst orð og ákveðnar skilgreiningar gegnum miðla, ættu þeir heldur að líta í eigin barm og spyrja, hvort ekki sé einhver fyrirstaða þar, sem sigrast verður á, til þess að hinum rétta vilja verði fram gengt. *Þorsteinn Guðjónsson.*

NÝALSSINNAFUNDUR

Umræður og tónleikar. — 7. febrúar 1982.

Þór Jakobsson, veðurfræðingur, sem er Nýalssinum áður að góðu kunnur sem fyrirlesari, var frummælandi á fundi, sem félagið hélt að Álfrólsvegi 121, 7. febrúar 1982, og talaði hann einkum út frá efni bóka um heilann og taugakerfið, eftir nýja nóbelsverðlaunamanninn Sperry, og annarri eftir Eccles, sem hefur skrifað bók með nafninu: *Sjálfið og heili þess* (eða öllu heldur: hugurinn og heili hans). Telur Eccles, þó að hann þekki með mikilli nákvæmni hin ýmsu efnaskipti og rafboð, sem eru samfara lífinu, lífshræringunum og meðvitundinni, að eitthvað zennað og meira komi þar til skjalanna sem lífið er, einhver stjórnandi og samstillandi þáttur eða afl, sem efnishræringarnar lúti, fremur en að þær skapi slíkt upp fyrir sig. Um þetta efni ræddi Þór Jakobsson í inngangserindi sínu, en síðan hófust umræður, og tóku margir þátt í þeim: Ingvar Agnarsson, Birgir Georgsson, Guðmundur á Kópavatni, Olgeir Möller, Ævar Jóhannesson, Gunnar Hjörvar, Ingólfur Majasson, Guðmundur Kristjánsson og e. t. v. fleiri.

Annar aðalhluti fundarins voru tónleikar, sem þau *Már Magnússon*, óperusöngvari og *Christina Cortes*, píanóleikari, héldu fyrir fundargesti. Már söng nokkur lög eftir Hallgrím Helgason, (.....) og „Gígjuna“, eftir Sigfús Einarsson. Þó að sá, sem þetta ritar, kunnir ekki að dæma um slíka hluti, hyggur hann, að þetta efni hafi verið flutt fram af sannri list, enda var auðfundið, að þarna myndaðist þetta samband milli áheyranda og flytjenda, sem er undirstaða þess að vel takist. Áheyrndur klöppuðu lof í lófa, og komu þau Már og Christina þá fram að nýju og fluttu sem aukalag „Tónarnir“.

Er óhætt að segja, að þessi ágæta heimsókn þeirra Más og Christinu gaf fundinum svip og yfirbragð sem gleymist ekki, enda hygg ég, að hann hafi verið áhrifagóður, og fólk farið í léttu skapi heim. En þá vildi ég víkja aftur að umræðunum.

Þór Jakobsson er reyndar — í hjáverkum, eins og allir sem að slíkum málum starfa — ritstjóri Morguns, tímarits Sálarrannsóknafélags Íslands, og var í byrjun fundarins dálítið um það að menn væntu þess að hann kæmi fram sem fulltrúi þeirra skoðana, sem lengi hafa verið ríkjandi í því félagi. Líkara var þó því, að hann kæmi fram sem fulltrúi þeirrar fræðigreinar, sem nefnd er para-psychology eða fyrirburðafræði, en sú grein hefur að álit margra

Nýalssinna og e. t. v. ýmsra annarra, naumast sýnt nógu vel ennþá, hvers hún mætti vera megnug. En að áliti margra háskólamanna víða um lönd hefur það verið aðalgallinn á þeirri grein, að hún skuli vera til. Fyrirburðafraeðin er því eins og milli steins og sleggju, þeirra sem vilja að hún komi skörulegar fram og þeirra, sem vilja ekki leyfa henni að koma fram.

Ingvar Agnarsson vakti athyglj á því, að þar sem fyrirburðafraeðin leyfir sér varla nokkurt spor í þá átt að álykta af staðreyndunum, er í sumum greinum, eins og t. d. stjörnufræði (þar sem margt hefur ágætlega sannast og með vissu fundið verið) leyft, að menn haldi fram hinum furðulegustu hlutum, án þess að hafa nokkrar staðreyndir við að styðjast. Svo er til dæmis um hin svonefndu „svörtu göt“, sem engin einasta athugun styður eða byggir undir, og samt láta menn þetta gott heita og halda áfram að fimbulfamba um það sem hvergi á sér stað, nema í þeirra eigin heilabúi. En í fyrirburðafraeðinni, þar sem óteljandi dæmi og staðreyndir liggja fyrir, þora menn engar ályktanir að draga, en heimta sífellt fleiri sannanir fyrir því sem löngu er sannað.

Birgir Georgsson spurði Þór að því, hvort hann hefði sem stjórnarmaður í Sálarrannsóknafélagi Íslands orðið nokkuð var við áhuga á íslenskri hugsun, því, að Íslendingar ættu að hafa forystu um að koma áleiðis þessum málum, það er fyrirburðafraeði og sálarrannsóknun. Þór kvaðst ekki muna eftir því, og taldi sig vera einna hlyntastan því máli í þeirri stjórn.

Þór spurði Nýalssinna, hvort þeir væru vissir um að þetta, sem þeir væru að halda fram, væri rétt, eða hvort þeir teldu það aðeins tilgátu. Þorsteinn Guðjónsson sagði að hver maður yrði að leggja sinn eigin mælikvarða á það, hvað væri honum tilgátur og hvað víska. Þess væri engin von að allir gætu tekið sama skrefið samtímis. Varðandi það hvort höfundur þess málefns, sem Nýalssinnar kenna sig við, hefði verið „of viss“ um niðurstöður sínar, þá kvaðst Þorsteinn halda, að aldrei hefði sá brautryðjandi komið fram í vísindum, sem efast hefði um niðurstöður sínar, þær sem svo reyndust vera hinar brautryðjandi. Annað mál er það að það var sjaldnast fyrir en eftir langvinnt og erfitt starf, sem slíkir menn komust að þeim niðurstöðum.

Ingólfur Majasson, gestur á fundinum, minnti á sambandsfund, sem Nýalssinnar héldu fyrir allmörgum árum, og sagði hann þann fund hafa verið mjög öflugan og m. a. hefðu kunnir framliðnir stjórnálamenn náð að koma þar fram á sannfærandi hátt.

Gunnar Hjörvar sagði frá því, að hann hefði tekið allmarga miðilsfundi upp á segulband og meðal annarra kæmu þar fram þeir stjórnmalamenn, sem á hefði verið minnzt.

Guðmundur Jónsson spurði um endurburðarkeninguna meðal fyrirburðarfræðinga. Þór kvaðst þekkja vel dr. Ian Stevenson, sem dregið hefur saman fjölda dæma af því tagi, sem sumir hafa talið styðja endurburð, og taldi að sá aðhylltist það að svo væri, þó að hann færi mjög varlega. Þorsteinn spurði þá, hvort Þór hefði orðið þess var, að Stevenson hefði íhugað aðra skýringu á þessum sömu dæmum og athugunum. En Þór kvaðst ekki hafa orðið var við það. Þorsteinn sagðist þá hafa verið, um þær mundir sem Stevenson var að byrja að birta þessar endurburðar-niðurstöður sínar, í bréfasambandi við indverskan prófessor, C. T. K. Chari, sem taldi það ranga aðferð að túlka slík dæmi undireins sem stuðning við endurburð, því allt eins líklegt væri að um samband við framliðna væri að ræða. (Sjá einnig Ennýall: Íslensk heimsfræði og trúin á endurburð, bls. 247—251).

Ýmsar fleiri fyrirspurnir komu fram, og má þó búast við að ýmsar hafi ekki verið fram komnar þegar fundi lauk á áttunda tímanum. Þökkuðu menn Þór Jakobssyni vel fyrir komuna á fundinn, fyrir erindi hans og umræður, og létu í ljós óskir um gott samband milli Sálarrannsóknafélags Íslands og Félags Nýalssinna.

Þessari frásögn af velheppnuðum fundi Nýalssinna að Álfrólsvogi 121 má ekki ljúka, án þess að minnst á það, sem ekki skiptir minnstu máli, en það var undirbúningur þess, að hann gæti farið fram. Steingerður Þorsteinsdóttir, Krístrún Guðjónsdóttir, Svava Jónsdóttir og Margrét Jóhannsdóttir önnuðust meðal annars það, sem veitingum við kom, ásamt Kristínu Guðmundsdóttur, sem hafði milligöngu um komu tónlistarfólksins. Ingvar Agnarsson sá um auglýsingar og ýmsa kynningu, en Þorsteinn Guðjónsson útvegaði kaffivél og hélt sig kunna á hana, en á því varð einhver misbrestur og tafði það fundinn í bili, en var þó bót á ráðin að mestu, áður en lauk. Fundinn sátu um 35 manns og hann stóð eins og áður kom fram á fjórða tíma.

Þorsteinn Guðjónsson.

AD SKÝJABAKI

Þegar sálin dvelur
bak við drungaleg ský,
þá er hún að gráta
með guði yfir því,
hvað myrkrið er elskað
mannheimum í.

Davíð Stefánsson (Svartar fjáðrir).

TÁRIN

Dýpsta sæla og sorgin þunga
svífa hljóðlaust yfir storð.
Þeirra mál ei talar tunga,
tárin eru beggja orð.

Ólöf frá Hlöðum (Ritsafn 1945).

ÓLUND

Stjörnur byggja ef að er
ætlað jarðar lýði
og ef sæti ýta fer
eftir rausn og prýði,
einhversstaðar undan sól,
á eiði sjaldan förnu,
Íslendingar eiga ból
yst í Hundastjörnu.

Jón Thoroddsen.

ÁSTIN

„En ástin er björt, sem barnsins trú
hún blikar í ljóssins geimi,
og fjarlægð og nálægð, fyrr og nú,
oss finnst þar í eining streymi.
Frá heli til lífs hún byggir brú
og bindur oss öðrum heimi.“

Einar Benediktsson.

SAMBÖND

Framgjarnir fjöllin klifa,
framlífs í höfuðátt,
svo mönnum lærist að lifa,
lifa í friði og sátt.

Almættis elfar streyma
frá allífsins hjarta slátt,
með útsýn til æðri heima
og undra lækninga mátt.

Þau sambönd við eigum að efla
og í okkur teygja þrótt,
og þekking mót tálinu tefla
og tindrandi sól móti nótt.
Páll H. Arnason, Vestmannaeyjum.

HÉR Á JÖRÐ

Hér á jörð í heimi efna,
hér, en ekki í loftsins geim,
er þitt starfssvið, er þín stefna,
er þinn skóli og prófið heim.
Sú fegurð sem þú átt í orði,
sú æðsta tign er sál þín ber,
í lífsins úfnu yfirborði,
skal eiga rudda götu af þér.

(Lauslega þýtt af P. H. Á.).

Draumar

Dýrið ógnvekjandi o. fl. — Draumur

I.

Sofandi lá ég í rúmi mínu um albjarta sumarnótt og „vissi hvorki í þennan heim né annan“, eins og orðatiltækið segir. Og þó er það ekki allskostar rétt. Því samvitund fékk ég við fjarlægán draumgjafa og tók þátt í vökureynslu hans. Ég lifði það sem hann lifði á þessari sömu stundu. Hans reynsla varð sem mín reynsla. E. t. v. hafði ég samband við fleiri en einn draumgjafa. Það á draumsaga mín eftir að leiða í ljós.

II.

Ég þóttist ferðast á farartæki einhverskonar, ekki ólíku bifreið, en þó öðruvísi. Ég stóð alltaf á þessu farartæki. Tvöföld röð þessara bifreiða ók eftir veginum og fóru báðar raðirnar í sömu átt. Við stefndum á hæðir nokkrar, sem framundan voru. Svo hægt fóru farartæki þessi, að ekki fóru þau miklu hraðar en gangandi maður. Sé ég nú, hvar maður gengur á vegarbrúninni og ber í báðum höndum byrðar stórar og þungar og þóttist ég sjá, að hann ætti erfitt með að bera þær. Fékk ég löngun til að hjálpa honum, og stökk ég niður úr farartæki mínu til hans.

Tek ég af honum aðra byrði hans, og ber hana fyrir hann. Var hún allþung, en þó réði ég vel við hana. Leit hún út eins og stór ferðataska. Gengum við samsíða eftir veginum, en engin sá ég nú farartækin og ekki minntist ég þeirra heldur. Og fann ég ekkert athugasvert við þessa breytingu. Þóttist ég vita, að við ættum fyrir höndum allanga leið með byrðar okkar.

III.

Verður nú skyndilega algjör breyting og er ég staddur í öðru umhverfi. Fjöll eru hér á hægri hönd, allhá, en bunguvaxnar hæðir fram undan. Á sléttlendinu fram undan mér sé ég mjög stórt dýr,

ekki ólíkt fíl að útliti, en þó allmiklu stærra, að því er ég held. Dökkgrátt var það á lit og bar sig hægt um. Vissi ég, að þetta dýr var meinlaust með öllu. Mér verður nú litið upp í hæðirnar og sé, hvar kemur stórt dýr, og gæti ég helst líkt útliti þess við krókódíl. Þó var það miklu sverara um búkinn, varla undir 2 metrum í þvermál og langt eftir því. Ekki sá ég fætur þess, en ég tók eftir, að kviður þess dróst við jörðu. Þetta dýr var ekki svífaseint. Það ruddist áfram niður hæðirnar í átt til mín. Mér þótti þetta vera skaðræðisdýr hið mesta, og gæti ekkert dýr veitt því viðnám nema dýrið stóra, sem áður er lýst. Ég fylltist nú ótta, er ég sá til ferða þessa voðalega skriðdýrs og hugðist leita mér einhvers afdreps. Sá ég þó engin úrræði, því allt var hér slétt. Og þótt ég færi að flýja, vissi ég að dýrið var frátt á fæti og mundi bráðlega ná mér. Í huga mér komu upp margar sagnir um það, hvernig dýr þetta æti bæði dýr og menn. Draumurinn varð ekki lengri.

IV.

Líklegt þykir mér, að draumgjafi minn að þessu sinni hafi verið íbúi annarrar stjörnu, að minnsta kosti sá, er ég hafði samband við í síðasta þætti draumsins. Því líklegast tel ég, að skipt hafi um draumgjafa, en það er mjög algengt, eins og allir kannast við, er athuga drauma sína. Dýrin miklu, sem ég sá í draumnum, munu eiga heima á öðrum hnetti í einhverju öðru sólhverfi, og þar með einnig draumgjafi minn. Um afdrif hans veit ég ekki. Samband mitt við hann rofnaði, er hann var í hættu staddur. Óska ég, að hann hafi sloppið úr klóm og kjafsti skriðdýrsins voðalega, sem ógnaði lífi hans, er ég vissi síðast.

Ingvar Agnarsson

(Dreymt 28. júní 1978).

Draumur um bata lítilla stúlkna

Einhvern tíma í júlí 1981, ég man ekki hvenær, held samt það hafi verið aðfaranótt þess 20., dreymdi mig, að ég þóttist endilega þurfa að koma út, því mér þótti vera mjög gott veður. Ég gjöri það, og ekki var hreyfihömlunin mér til trafala. Enda finnst mér alltaf nú orðið í svefni, að ég svífi, en ekki gangi. Ég sest á bekk, sem

er austan við húsið og hyggst njóta góða veðursins. Þá eru allt í einu komnar til mín tvær litlar stúlkur, mjög glaðlegar og frísklegar að sjá. Eftir einhverjum leiðum mér okunnum, því ég þekkti þær ekki, vissi ég að eitthvað mikið hafði verið að þeim og þóttist spyrja þær, hvort þeim væri nú batnað. „Já“, segja þær, „nú er okkur alveg batnað og líður vel, og erum nú óðum að frískast“. Daginn eftir fór allt eins og í draumnum, gott veður var og ég fór út, en auðvitað ekki hjálparlaust, eins og í draumnum. Sat ég ein á bekknum litla stund. Þá sé ég að bíll fer heim að neðra húsinu, sjúkradeildinni, út úr bílnum stígur karlmaður, og fer inn í húsið. En þar sem ég sé svo illa, þekki ég ekki hver það er, þótt stutt sé á milli. Eftir litla stund kemur maðurinn út aftur, fer inn í bílinn og ekur upp að mínu húsi, fer út úr bílnum og kemur til mín. Sagðist hafa séð, að ég sat úti og mátt til að koma og heilsa aðeins upp á mig. Þetta var þá sveitarstjórinn okkar hér á Höfn, en þau hjón eru mér alltaf mjög góð. Þá skildi ég, af hverju mig hafði dreymt þetta. Þau misstu tvær dætur, mjög ungar. Þær gátu ekki þroskast eins og önnur börn. En síst af öllu hefði mér dottið í hug, að sjá þann mann, því hann kemur sjaldan hingað, enda líka þá virkur dagur. Hann settist á bekkinn, þar sem ég þóttist sjá stúlkurnar standa.

Sigurlaug Guðmundsdóttir.

„Par er kubburinn“ — Draumur

Faðir minn, Agnar Jónsson, var draumspakur maður. Á meðan hann átti heima á Steinstúni í Norðurfirði (1916—1923), réri hann oft til fiskjar á eigin báti og með honum menn af næstu bæjum.

Eina nóttina dreymir hann, að maður kemur til hans og sýnir honum ákveðin mið á sjó, sem faðir minn kannaðist vel við, svo oft hafði hann þangað róið. Maðurinn bendir honum og segir: „Par er kubburinn“. Draumurinn var ekki lengri.

Faðir minn var þess fullviss, að sér hefði verið sýnt, hvert hann skyldi róa, og að orðið „kubburinn“ ætti við afla.

Þennan morgun var gott veður. Faðir minn réri á þau mið, sem honum hafði verið til vísað í draumnum. Lögðu þeir þar lóðirnar.

Er ekki að orðlengja, að þeir hlóðu bátinn af góðum fiski. Þannig rættist draumurinn.

Faðir minn taldi, að oft hefði sér, í draumi, verið vísað á hvert róa skyldi til fiskjar, og hefði það alltaf reynst vel.

Ingvar Agnarsson.

Hlaup og flótti. — Draumur

Mig dreymdi, að ég væri á harða hlaupum ásamt öðrum manni, sem mér þótti vera Þorsteinn Guðjónsson, en ekkert get ég sagt um útlit hans. Mér bara fannst þetta vera hann. Mér þótti óvinir leita okkar, og að þeir vildu gera okkur illt. Við hlupum samhliða. Og við hlupum svo hratt og með svo miklum léttleika, að langt tekur fram því, sem ég gat hraðast hlaupið, þótt á yngri árum væri. Það eitt út af fyrir sig sýnir, að ekki var hér um mig sjálfan að ræða, heldur var ég í sambandi við annan mann, draumgjafa á fjarlægum stað, sem einmitt þessa stundina hefur verið á hröðum flótta, undan einhverjum, sem vildu gera þeim félögum illt eða ná lífi þeirra.

Ég álit, að hér hafi verið um raunverulegan atburð að ræða, og því óska ég þess, að þeim félögum hafi tekist að forða sér úr yfirvofandi háska, og komast í öruggt skjól, þar sem óvinir þeirra hafi ekki getað náð til þeirra.

Ingvar Agnarsson

(Dreymt 3. apríl 1981).

Sambandsfundir

Fyrir miðilsmunn

(Miðill: Sveinn Haraldsson).

98. Hér er ég ásamt mörgum vinum staddur í sambandsstöð eigi lítilli og hér er ákaflega gott að vera, hver magnar annan, samstilling öflug. Mikið er undir réttri samstillingu og réttu hugarfari komið. Hér eru oft á meðal okkar göfugir gestir, fullkomnir mjög. Það má hér heyra og sjá verur frá fjarlægum hnöttum og fylgir þeim máttur.

Það er að koma hér guðleg vera.

Hvað heitir sá gestur?

Snorri heiti ég. Við erum fornmenn margir hér, er hugsam til ykkar stöðvar, framliðnir fornmenn. Tilraunir gerum við til að magna fund ykkar og veita ykkur þátt í afli okkar. Ég kveð núna. Þakka fyrir. Verið sæl.

6. 10. '80.

99. Trúarkreiddur tefja framfarirnar.

(Vestur-íslenskur prestur) 15. 9. '80.

100. Goðverur beina orku til ykkar. Geisla þær af fegurð og góðleik, sem sólr væru. Það er fagurt út frá hinum æðri verum og þeirra áhrifa þyrfti að gæta í vaxandi mæli. Afleiðingar þess yrðu meðal annars, að friðaröflin yrðu sterkari. Það er bjart tré í nánd við þessar verur. Afar fögur sýn og það er kraftur sem fylgir þeim furðulegur mjög.

(Vestur-íslenskur prestur) 15. 9. '80.

101. Abraham Lincoln: Heilir og sælir höfðingjar lífstefnunnar, Íslendingar. Hafið þökk fyrir liðsinni við málstað lífstefnunnar. Er ástæða til að ég yrði á ykkur nokkur. Fyrst og fremst sú, að ég vil að þjóðirnar komist að skynsamlegu samkomulagi um rétta stefnu hér á jörð ykkar. Það eru hættur á hamförum náttúruaflanna,

þegar lífið er rangt stefnt meira og minna á öllum hnettinum. Já, það þarf að breyta í ýmsum efnum og það tekst aðeins að koma megi fram þekkingunni og skilningnum á tilgangi lífsins nægilega, til þess að hin rétta samstilling komist á og samtök á hverjum hnetti. Það verður að vakna almennur áhugi á að greiða fyrir góðum áhrifum og það þarf að skapa hreyfingu beinlínis milljónanna um þetta mál-efni. Það verður sannkölluð aflraun, sem gera þarf. Slík aflraun hefur ekki verið gerð á ykkar jörð. Menn vita ekki um það afl, sem býr í réttri hugsun og réttum samtökum fjöldans, fyrr en slík aflraun hefur verið gerð.

(Abraham Lincoln) 7. 1. '80.

102. Sókrates: Forn-Grikki, Sókrates, framliðinn íbúi annars hnattar. Þetta hugsar þessi Forn-Grikki:

Ég hefi hugann hjá ykkur stutta stund á Íslandi. Það færi betur ef möguleikar opnuðust til áhrifa á stefnu viðburðanna. Ekki er það auðvelt að vitka mannverur ýmsra frumlífshnatta. En það ríður þó á einmitt aukinni þekkingu og yfirsýn, eigi að vera nokkur von um stefnubreytingu þar. Ég hefi hugsað ýmislegt á langri vegferð hnatta á milli. Ég hefi kynnst ótal einstaklingum, veit um viðhorf þeirra og hugsanagang. Er óhætt að fullyrða, að engir tveir hugsi nákvæmlega eins að öllu leyti. Er ég ekki í vafa um það, að það sé til sameiginlegur skilningur þó um eðli tilverunnar, er geti orðið leiðarstjarna milljóna manna á hinum ýmsu hnöttum.

Það tel ég miklu varða að reynt sé að stefna til samstillingar, þó ekki yrðu í fyrstu mjög margir sem það gerðu, þá væri betur að verið en ekki. Þá getið þið vel látið gott af ykkur leiða með ýmsum hætti. Stillt hvert annað til góðra sambanda og þá sem þið hugsid til, hvar sem þeir væru. En það er stillilögmálið sem er mikið atriði, að menn glöggvi sig á, hverja þýðingu það hefur í lífi einstaklinga og þjóða. Það verður ekki rökum móti mælt, að um stillingu er að ræða mann frá manni. Rannsókn er vandasöm og þó nauðsynleg á því svo þýðingarmiklu lögmáli, sambandslögmáli.

(Sókrates) 13. 10. '80.

103. Óþekktur maður: Komið sæl. Þetta er afarmerkileg samkoma, stjórnusambandsstöð frumlífshnattar, sem hefur sína þýðingu. Hver slík samkoma er tilraun, er getur leitt ýmislegt gott af sér. Framlífsjarðir margar eru í tengslum við hverja tilraun með ýmsum hætti og það þarf að greiða fyrir þessum samböndum þannig að

unnt verði að veita meiri vitneskju hverju. Það er hægt með öflugum samtökum að gjörbreyta sambandsskilyrðunum til hins betra. Lífgeislunin þarf að koma hér sífellt öfluglegar fram svo ekki verði unnt að hindra, þótt beitt væri hverskonar bolabrögðum.

Já, hér er ég á annarri jarðstjörnu ásamt ýmsum öðrum framliðnum Íslendingum. Mjög öflugur hópur er hér samankominn á ákaflega fögrum stað. Er það undrafagurt dalverpi og margar tegundir trjáa og blóma blasa hér við augum og ilmur dásamlegur.

Það hefur hér skapast undrafagur lökamningur meðal okkar á meðan ég hefi verið aðtala. Sá líkamningur geislar mikilli birtu frá sér og fegurð. Ekki má taka á honum, heldur verðum við að vera í nokkurri fjarlægð. En það getur verið gaman að virða fyrir sér framkomu slíks líkamnings frá upphafi til brottfarar. Hann gefur okkur mikinn kraft og sterkari en með orðum verður lýst. Þannig að þetta er hjálp sambandsviðleitninni að njóta að slíks æðri máttar, sem þessum gesti fylgir. Já, það er sem allt verði hér í æðra ljósi og birtu, er þessi gestur er nærri okkur. Það er óskandi, að þið getið að einhverju leyti tekið við kraftinum frá okkur og veru þessari.

Hér er, eins og ég áður sagði, allfjöldmennur hópur framliðinna Íslendinga, er hafa sterkan hug til ykkar allra og verður haldið áfram að styrkja tengslin þar til jarðarinnar, svo bjartari tímar geti tekið við.
(Óþekktur íslenskur maður) 13. 10. '80.

104. Grænlenstur eskimói: (Ég spái betri tíð).

Spádómur: Undraverðar myndir á hugans himni. Löndin eru undir áhrifum misjöfnum. En þá geri ég ráð fyrir að hið betra verði sterkara hinu illa. Ég spái betri tíð. Get ég nú ekki alltof mikið. Þó skyggnist ég í ómælisdjúp tímans. Sjónir mínar opnast. Fyrir sjónum mínum opnast óendanleg víðátta, undraverðar framfarir í þekkingu og vísindum og undraverð sambönd, stjörnusambönd, opnast. Helstefnuöflin standa gegn þessari framþróun lengi, þó þau að lokum muni verða að lúta í lægra haldi. Það sem að birtist nú mér, skín svo mikilli fegurð, að það er ekki hægt að koma orðum að. Hver blettur jarðarinnar mun verða magnaður guðlegum mætti. Furðulegar verur sem stjórna atburðunum er þetta rætist. Sumar þær verur mönnum óendanlega miklu fullkomnari að afli og visku.

(Grænlenstur eskimói) 13. 10. '80.

Gunnar Hjörvar

ritaði eftir segulbandsupptöku.

Lífgeislar

Útgefandi: FÉLAG NÝALSSINNA
Álfhólsvegi 121, Kópavogi, sími 40765, Pósthólf 1159, Reykjavík
Ritstjóri: INGVAR AGNARSSON

EFNISYFIRLIT:

„Guðirnir á Sírfísi“ eftir K. O. Schmidt Bls. 39
Ríki stjarnheima

ERINDI OG GREINAR:

Blæjubokan í Svaninum (Sjá forsíðumynd). I. A. — 38
Ný kenning um lífið. Þorsteinn Guðjónsson — 49
Framhald — ekki fráhrarf. Þorsteinn Jónsson — 51
Frumur, heilafrumur og möguleikar mannsheilans.
Haukur Sigtryggsson — 52
Altari himingeimsins? Þorsteinn Guðjónsson — 51
Lífgeislar í gamalli sögn. I. A. — 55
Nýölsk kenning. Gunnar Hjörvar — 56
Fjarlæging mannsins. I. A. — 57
Táknmál og tilgangur. P. G. — 59
Nýalssinnafundur. Þorsteinn Guðjónsson — 60

LJÓÐ:

Að skýjabaki. Davíð Stefánsson — 63
Tárin. Ölöf frá Hlöðum — 63
Ólund. Jón Thoroddsen — 63
Ástin. Einar Benediktsson — 64
Sambönd. Páll H. Árnason — 64
Hér á jörð. P. H. Á. Þýddi — 64

DRAUMAR:

Dýrið ógnvekjandi o. fl. — Draumur. I. A. — 65
Draumur um bata lítilla stúlkna. Sigurlaug Guðmundsd. — 66
„Þar er kubburinn“ — Draumur. I. A. — 67
Hlaup og flótti. — Draumur. I. A. — 68

SAMBANDSFUNDIR:

Fyrir miðilsmunn. Gunnar Hjörvar skráði — 69
Til lesenda Lífgeisla. I. A. — 58